

at gøre. Thi naar vi nu griber fejl, vil Fejlen vanskeligt, for ikke at sige umuligt, kunne rettes. Den foreliggende Lov griber, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde, i Virkeligheden i høj Grad ind i en Mængde Menneskers Ve og Vel, idet disse Mennesker til syvende og sidst er afhængige af den Beslutning, vi træffer her paa Rigsdagen om dette Spørgsmaal. Det er ganske udmærket og i sin Orden, at vi ved en saadan Lejlighed — det er for øvrigt ofte Tilfældet i Lovgivningsarbejdet, og er blevet det mere og mere i de senere Aar — søger Vejledning hos de forskellige Organisationer om, hvorledes de ser paa Forholdene ude i det praktiske Liv. Det har man da ogsaa gjort i stor Udstrækning i Anledning af denne Lov, hvad Bilagene til Lovforslaget jo vidner om, idet der er i Snesevis, kan man sige, af Erklæringer fra de forskellige Organisationer i det danske Samfund. Vi kan søge Vejledning hos disse Organisationer, men vi er vel alle sammen af den Anskuelse, at det til syvende og sidst er os her paa den danske Rigsdag, der har Ansvaret for den Ordning, der bliver truffet, og at vi ikke kan skubbe Ansvaret fra os paa den Maade, at vi henviser til, at denne eller hin Organisation har udtalt sig paa denne eller hin Maade, og at vi derfor har været tilbøjelige til at slutte os til den Opfattelse, der der er kommet til Orde. Vi har et personligt Ansvar hver især, og det er jeg overbevist om, man fra alle Sider vil erkende. Og derfor kan man i Virkeligheden heller ikke forbavses over, at der indenfor alle Partier kan være delte Meninger om denne eller hin Ting angaaende vor Valutalovgivning, og der er jo heller ingen Tvivl om, at dette er Tilfældet i samtlige Rigsdagens Partier, jeg tror ogsaa i den højtærede Erhvervsministers Parti. Jeg ved meget vel, at det indenfor Socialdemokratiet er Skik, at selv om der er nogen Uenighed, kommer den ikke frem for Offentligheden — som Regel da. Det kan være en Styrke, og saaledes betragter man det vel i Socialdemokratiet, men det kan i Sandhed ogsaa være en Svaghed. Naar tænkende Vælgere skal overveje et saadant Problem, kan de vist udmærket godt forstaa, at Meningerne indenfor Partierne kan være delte med Hensyn til et saadant Spørgsmaals endelige Løsning.

Jeg skal ikke komme ind paa Nationalbankens Holdning og hele den Bankpolitik, den har ført i de svundne Aar. Der er fremkommet en stærk Kritik fra flere forskellige Sider, og jeg synes i alt Fald — det vil vist enhver kunne underskrive —, at

Nationalbankens Bankpolitik ikke har været præget af Ligevægt, men af det stik modsatte. Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at der fra mange forskellige Sider er kommet til Orde en Harmes over, at Nationalbanken i sin Diskontopolitik saa længe tilsidesatte, hvad der var et Ønske og berettiget Krav fra samtlige Rigsdagens Partier. Der var stillet i Udsigt, at for saa vidt man ikke kunde holde de Kurser, der var fastsat i Loven af 1924, skulde det være tilladt at benytte de banktekniske Midler, det vil altsaa sige, at man eventuelt kunde sætte Diskontoen op og sætte Kreditindskrænkningen i System. Men man skulde synes, at naar den danske Krone saa foretager de mægtige Hop, vi har set i den forløbne Sommer, skulde Nationalbanken have lyttet til de Krav, der kom frem fra hele Rigsdagens Side. Men dem tog den ikke noget Hensyn til. Vi har jo fordret en Kreditindskrænkning, og derfor kan vi heller ikke have noget imod, at den er sat i System af Nationalbanken, for at Seddelmassen efterhaanden kan bringes noget ned, og jeg skal ogsaa vogte mig for at gaa alt for stærkt i Rette med Nationalbanken for dens Kreditindskrækningspolitik, for det er naturligvis noget, man ikke kan forandre fra Uge til Uge eller fra Maaned til Maaned, men sikkert er det — det har vi vist alle sammen truffet paa —, at ude i Erhvervslivet virker denne Politik efterhaanden knugende, saaledes at nye Foretagender ikke kan sættes i Gang. Jeg for mit Vedkommende har i alt Fald ofte staaet overfor, at man har sagt: Ja, her er et Foretagende, som vi egentlig gerne vilde sætte i Gang, og som kan forøge Produktiviteten af den Virksomhed, vi har med at gøre, men man henvender sig for-gæves baade til den ene og til den anden, til Banker og til Sparekasser, eller hvad det i det hele taget er. Det er i Virkeligheden umuligt at faa Midler til at sætte dette eller hint Arbejde i Gang, og dette bidrager ogsaa i høj Grad til den uhyggelige Arbejdsløshed, vi er kommet ind i. Som sagt, man skal være varsom i sin Kritik her, og jeg kan selvfølgelig ikke overse hele dette Forhold, men det forekommer mig, at Nationalbanken er gaaet meget skarpt til Værks i denne Kreditindskrækningspolitik. Det er en given Sag, at man paa denne Maade kan bringe Kronen op i Pari og det maaske meget hurtigt, men saa vidt i hvert Fald jeg kan skønne, bliver det i Virkeligheden en kunstig Paritet.

Naar jeg nu ser paa det foreliggende Lovforslag, maa jeg for mit Vedkommende sige, at det i og for sig, saa vidt jeg kan